

Trước mắt cô là một gương mặt hoàn toàn mới lạ, cô không hiểu tại sao mình lại biến thành Thanh Nhã con gái lớn của ông chủ Vi Quốc Lâm, mẹ mất sớm cha đi thêm bước nữa lấy Dì Thanh Hoa, hai người họ có đứa con chung nhỏ hơn Thanh Nhã hai tuổi tên là Linh, Linh là cô gái xinh đẹp dễ thương rất được ông Lâm chiều chuộng, hơn nữa lại được hấn - một người đàn ông thành đạt giỏi giang quan tâm chăm sóc, vì ghen tị nên Thanh Nhã đã gây ra cái chết cho Linh, hấn hận, hận người đã gây ra cái chết cho người mà hấn yêu, chính vì vậy hấn mới lấy Thanh Nhã để trả thù, chuyện này cô đã từng đọc qua báo chí và biết được, cô rất ghét những người phụ nữ như vậy, nhưng nào có ngờ...

Dòng suy nghĩ bị chấm dứt khi nghe cánh cửa phòng mở ra, cô giật mình quay lại - Hấn một bộ tây phục màu đen bước vào, ở thành phố S hấn vốn nổi tiếng là người đàn ông giàu có và đẹp trai nhất, hấn là niềm mơ ước của bao phụ nữ, xung quanh hấn luôn có phụ nữ đẹp vây quanh, hấn đứng từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt miệt thị nhìn cô, ánh mắt hấn dừng lại ở vết cắt trên cổ tay, khóe môi hấn khẽ nhếch:

- Cô nghĩ rằng bằng cách đó cô có thể chấm dứt cuộc đời của cô sao? – Hấn ngồi xuống đưa bàn tay thon dài bóp lấy cằm của cô hướng lên cho nhìn thẳng vào mặt hấn, hấn nói tiếp: - Cô đã được như ý, vậy tại sao còn không vui mừng để hưởng thụ còn tìm đến cái chết làm gì? Nếu sớm biết có ngày này tại sao cô còn bò lên giường tôi ngủ cùng, cô tốt nhất ngoan ngoãn mà hưởng thụ, tôi sẽ cho cô một cuộc sống tốt đẹp nhất

như cô mong muốn, tôi nhớ không nhầm từ lúc tôi và cô lấy nhau chúng ta chưa từng động phòng, hôm nay tôi sẽ cho cô toại nguyện.

Dứt lời hắn đẩy cô ra, khiến cô ngã xô ra sàn nhà, hắn đứng dậy môi khẽ nhấc lên thành đường cong lạnh lẽo, vỗ tay hai cái từ bên ngoài xuất hiện bốn gã đàn ông lực lưỡng bước vào.

- Cô ta mấy tháng nay thiếu hơi đàn ông, các người chăm sóc cho cô ta chu đáo một chút.

- Vâng!

Hắn bước đến bên ghế sofa ngồi tựa mình ra ghế, chậm rãi rót ly rượu vào trong ly để thưởng thức, bốn gã đàn ông tiến về phía cô, cô sợ hãi lê dần vào mép tường, mồ hôi chảy ra ướt đầm trên trán, một gã liếm mép vẻ thèm thuồng nhìn, bốn gã từ từ tiến về phía cô.

- Mấy...anh...mấy...anh....a...

Một gã túm lấy tay cô, cô hét lên trong sự sợ hãi, ông trời thật biết trêu đùa, khi tỉnh lại chưa tiêu hóa nổi bản thân mình biến thành Thanh Nhã này lại gặp phải chuyện này, số cô sao mà đen quá vậy? vết thương trên tay cô đau nhói, máu bắt đầu thấm ra, một gã giữ lấy cô, gã kia tranh thủ luồn qua áo ngủ bóp lấy ngực, bàn tay gã nóng bỏng chạm lên là da mát lạnh khiến cô giật mình, mặc dù trước đây cô có người yêu nhiều lần anh đòi hỏi nhưng cô đều cự tuyệt, thật không ngờ tấm

thân giữ trong trắng bấy lâu nay lại bị bốn gã làm nhục, cô cố gắng thoát ra khỏi tay bốn gã, cô cúi xuống cắn tay gã, liền bị cái tát như trời giáng, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện lên năm dấu ngón tay, khóe môi cô thấm máu, gã xé rách áo ngủ, để lộ một mảng da thịt trắng như tuyết, bốn gã xúm lại như tranh giành một miếng mồi ngon, một gã tranh thủ xoa bàn tay thô ráp lên bộ ngực căng tròn nắn bóp thật mạnh, gã khác tranh thủ hít, liếm láp trên cổ, xuống xương quai xanh gã cắn thật đau, gã khác luồn dưới chân xé quần lót xuống, bàn tay nóng bỏng chạm vào khiến cô co người sợ hãi, nét mặt cô hoảng hốt cầu xin, nhưng bốn gã không để tâm bởi cơn dục vọng đang dâng lên trong người, gã nhanh chóng thoát khỏi bộ quần áo vướng víu, nhìn vật nóng bỏng của đàn ông khiến cô muốn cắn lưỡi tự sát, nhưng miệng lưỡi cô cứng lại, cô vùng vẫy trong cơn tuyệt vọng, càng vùng vẫy càng kích thích sự ham muốn của bốn gã, bốn gã đè cô xuống dưới sàn giữ chặt lấy chân tay khiến cô không thể cự quật.

Hắn nhấp ly rượu trên môi, ánh mắt không rời khỏi cô, hắn đang thưởng thức kịch vui, chỉ có nỗi đau, sự gào thét trong tuyệt vọng mới khiến cõi lòng hắn vui vẻ, khi bốn gã chuẩn bị tiến vào thân thể lửa lò của cô, giọng nói hắn chợt vang lên.

- Tạm thời tới đây, mấy người có thể lui.

Bốn gã nhìn cơ thể trắng nõn đầy kích thích tình vẻ thèm thuồng, nhưng vì lệnh nên cũng đành bỏ đi, hắn ngồi vắt chân, tay đan xen nhau đặt ngay ngắn trên gối, ánh

mắt nhìn cơ thể của cô, hấn công nhận thân thể cô rất gợi cảm và đầy kích thích, nhưng không hấn vì thế mà hấn muốn, hấn muốn cho tất cả những gã đàn ông bắn thủi chạm vào cô, kẻ mà hấn hận nhất vì đã gây ra cái chết cho người mà hấn yêu thương, hai người lẽ ra đã trở thành vợ chồng, nhưng giấc mơ đã bị phá vỡ.

Hấn đứng dậy đi về phía cô, cô sợ hãi thu ôm lấy hai cánh tay để che đi phần ngực đã bị lộ, chiếc váy đã bị bốn gã xé rách không thể che đi hết cơ thể, cô thu người lùi vào trong, cho tới khi không còn đường lùi, trên khuôn mặt cô hiện lên sự sợ hãi, khuôn mặt hốt hoảng tràn đầy nước mắt, hấn nhíu mày nhìn.

- Cô trở nên có bộ dạng như thế này từ bao giờ vậy?
Tôi nhớ không nhầm khi tôi đem tình nhân về cô đều làm ầm ĩ lên...

Đúng lúc ấy có điện thoại reo hấn nghe xong rồi bỏ đi, hấn bước ra khỏi phòng cô liền khụy ngã, cô ôm gối thu gọn mình trong một góc phòng bật khóc thành tiếng, lúc này cô không biết làm gì, đầu óc cô trống rỗng, cô rất muốn về nhà nhưng về với bộ dạng như vậy biết nói sao cho mẹ tin, mẹ cô hấn là bà sẽ khóc khi biết tin con mình chết, rồi mai đây cuộc sống của cô sẽ ra sao? cô gục đầu khóc, khóc đến khi không còn giọt nước mắt cô mới chịu đứng dậy đi vào nhà tắm xả nước đầy bồn rồi vùi mình xuống, cô chà mạnh làn da trắng mịn đến nổi chảy máu, cô muốn loại bỏ mùi bắn thủi ghê tởm của bốn gã trên người, cho tới khi cô cảm thấy đau rát, cô tựa người ra bồn tắm suy nghĩ cho

cuộc đời của cô sau này sẽ ra sao?

Thanh Nhã chủ nhân của thân xác này kém cô 2 tuổi, là sinh viên ngành sân khấu điện ảnh, ai cũng biết Thanh Nhã là cô gái rất kiêu căng, trong trường ít có bạn bè, bởi không ai thích thái độ kiêu ngạo của cô, từ ngày Linh mất ông Lâm trở nên lạnh lùng với Thanh Nhã và coi cô như không tồn tại.

Cô bước ra khỏi bồn tắm khi cảm thấy cơ thể lạnh run lên từng đợt, cô mở tủ ra không khỏi choáng ngợp bởi những bộ quần áo đắt tiền treo trên giá như một gian hàng nhỏ, cô tìm kiếm mãi mới được một bộ quần áo đơn giản nhất, đồ trang sức để gọn trong hộp trang điểm đủ mẫu mã, toàn thứ hàng hiệu, nhìn xung quanh không thấy đồ dùng của hân điều này chứng tỏ hai người bọn họ không hề sống chung.

Cô khóa trái cửa phòng ngồi thu mình trong một góc, ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố trong đêm tối chìm trong ánh đèn màu.

- Mẹ! – Cô chợt nhớ tới mẹ, không biết giờ này mẹ đang làm gì? Mẹ có còn đi bán hàng không, hay mẹ ngồi khóc khi nghe tin con mình bị chết, cô run tay nhấn một dãy số trên bàn phím điện thoại, mười con số hiện lên màn hình, cô do dự không biết nên gọi cho mẹ hay không, thật lâu sau cô mới dám bấm để gọi đi, chuông điện thoại đổ chuông một hồi, thật lâu sau mới nghe tiếng giọng của mẹ, mệt mỏi trả lời.

- A lô.

-...??

- A lô, ai ở đầu dây bên kia vậy?

-...??

- Ai vậy, tại sao gọi không nói.

Cô vội tắt điện thoại ôm đầu gối bật khóc, giọng mẹ nghe thật mệt mỏi, chắc mẹ đã suy nghĩ rất nhiều, có thể mẹ đang suy sụp, cô rất muốn trở về nhà thăm mẹ, nhưng từ thành phố đi về thành phố Z rất xa, mất hơn một ngày mới tới nơi.

Cô vội lau nước mắt khi bên ngoài có tiếng gõ cửa phòng, cô lê tấm thân đau rã rời đi ra mở cửa, trước mặt cô là bà quản gia, bà ta có dáng người nhỏ gầy, năm nay chí ít cũng hơn bốn mươi tuổi, nhìn khuôn mặt khinh miệt cũng đủ biết trong ngôi nhà này không một ai coi cô là chủ, bà ta hắng giọng lớn tiếng.

- Không xuống mà ăn cơm còn đợi thân già này đem lên hầu à?

- Tôi không có đói.

Bà ta bĩu môi dài sau đó đi xuống, cô đóng cửa phòng lại rồi ngồi thu mình trên ghế.

Gần một tuần cô mới chấp nhận sự thực thân thể mới thuộc về cô, cô phải biết quý trọng những gì đang có, người sẽ đối diện với cuộc sống hàng ngày chính là cô, mọi hoạt động trong nhà và ở bên ngoài hẳn đều cho người giám sát, hẳn sợ cô tìm đến cái chết thậm chí còn không cho ra ngoài, việc học hành của cô bị bỏ dỡ, hẳn hành hạ bằng cách kiểm soát hết mọi hoạt động và cô lập khiến cho cô cảm thấy bức bối, cảm giác giống như con chim bị nhốt trong lồng muốn tung cánh mà không có lối thoát, người giúp việc kinh bỉ, không để cô trong mắt, Thanh Nhã chịu đựng được hơn một năm qua điều này khiến cô rất bất phục, cảm giác bị giam hãm khiến Thanh Nhã ngày càng trở nên cáu gắt với người làm... Mọi hoạt động bị cử chỉ đều có người giám sát.

Từ lúc tỉnh lại cho tới hôm nay cô vẫn chưa bước chân ra khỏi cửa phòng, cô luôn thu mình trong một góc, cô biết ở phòng kế bên có người đang ngồi trong phòng dõi theo mọi hoạt động của cô trên màn hình, khi vào phòng tắm cô cũng không dám tắm lâu, một lần cô ngâm mình trong bồn tắm quá lâu đã bị người giám sát mở cửa đi vào, mỗi lần vào nhà tắm khiến cô cảm thấy khó chịu không yên, cảm giác lúc nào cũng có con mắt dõi theo.

Hẳn từ hôm đó cho tới hôm nay vẫn chưa thấy về nhà, điều này khiến cho cô cảm thấy dễ chịu, nghĩ tới ánh mắt hẳn khiến toàn thân cô nổi da gà vì sợ, cô không biết liệu mình có còn bị hẳn đem cho mấy gã đàn ông

trêu đùa, nếu hôm đó hấn không lên tiếng, tấm thân này đã bị vấy bẩn.

Tiếng động nhẹ khiến cô giật mình nhìn ra cửa sổ, trên cửa sổ có con chim bồ câu trắng hạ cánh, dưới chân con chim có cuộn một lá thư nhỏ, cô rời giường đứng dậy đi đến bên cửa sổ lấy lá thư từ chân con chim bồ câu, bên trong có dòng chữ viết nhanh, nét chữ rất cứng cáp và mạnh mẽ.

“Tôi ở trước mặt cô, làm quen nhé công chúa”

Cô nhìn ngang nhìn dọc, phát hiện bên kia đối diện cửa sổ có một anh dáng người cao mảnh khảnh, ngồi trước bàn công vầy vầy tay cô, sau đó ra hiệu bằng ngôn ngữ của người câm.

“Nhìn cô rất buồn, cô có tâm sự gì à?”

“Không.” – Cô cũng dùng ngôn ngữ của người câm trả lời lại, cô là đoàn viên thanh niên ưu tú của trường cô thường tham gia các hoạt động từ thiện, giúp đỡ trẻ khuyết tật vì để hiểu biết họ hơn cô đang theo một lớp học ngôn ngữ dành cho người câm.

“Cô hiểu được ngôn ngữ của người câm?”

“Tôi từng học.”

“Cô tên gì vậy, tôi có thể làm bạn với cô được không?”

“Huyền Chi là tên của tôi, anh tên gì vậy?”

“Nam Khánh, chúng ta làm bạn được không, tôi hỏi hơi khiếm nhã một chút cô năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Anh nói tuổi của anh trước đi.”

“20 tuổi”

“Vậy ít hơn tôi hai tuổi”

Hai người trao đổi ngôn ngữ qua lại, cuộc trao đổi dừng lại khi có một người phụ nữ đứng tuổi xuất hiện, bà hướng ánh mắt nhìn về phía cô, khuôn mặt bà hiền hậu, bà nở nụ cười nhìn về phía cô, bà nói gì đó với con sau đó dìu con vào trong nhà.

Tâm trạng cô khá hơn một chút khi có người nói chuyện cùng, cô kéo rèm cửa sổ lại sau đó đi vào giường nằm, nằm chán lại dậy ngồi ôm gối suy nghĩ, hoặc lướt web, cô cũng không biết làm gì cho qua ngày.

- Ông chủ?

Tiếng chào hỏi của bà quản gia khiến cô giật mình, thân hình vì thế mà khẽ run, cô khóa chặt cửa sau đó trốn vào một góc, móng tay bấm chặt xuống thịt cô không còn cảm nhận được sự đau đớn, trong cô chỉ có nỗi sợ vây quanh, cô nhắm mắt cầu mong hẳn không ghé vào phòng, tiếng nói của một phụ nữ lại vang lên sau

đó.

- Bà chuẩn bị cho tôi chút gì đó để tráng miệng nha!
- Cô Hạ Vi lâu không gặp, cô đi đâu mà không thấy ghé qua chơi vậy?- giọng bà quản gia nịnh nọt.

Bên trong phòng cô thở phào nhẹ nhõm khi có tiếng chân đi xa, cô buông lỏng thân thể sau đó ngồi thu mình dưới sàn nhà lạnh lẽo, cái lạnh lẽo của mùa đông không bằng sự giá lạnh trong tâm hồn cô, cô ngồi ôm gối thu người một góc.

Cách hai dãy phòng, phía cuối là phòng ngủ và phòng làm việc của hắn, mấy hôm gần đây hắn bận đi công tác ở nước ngoài nên không trở về nhà, hắn nới lỏng cà vạt ngồi tựa ra ghế, di tay lên trán để xua đi sự mệt mỏi, Hạ Vi lảng túi xách xuống bên cạnh, sau đó ngồi xuống ôm lấy cổ hắn nũng nịu, phụ nữ đối với hắn chỉ coi như một chiếc áo, thích thì mặc còn không thì bỏ, trong tất cả những người phụ nữ từng lên giường với hắn, hắn chỉ quan tâm sủng nịnh Hạ Vi, bởi Hạ Vi đem lại cho hắn cảm giác giống người mà hắn từng yêu tha thiết, mỗi lúc ở bên Hạ Vi khiến hắn cảm thấy rất dễ chịu, hơn nữa Hạ Vi rất biết nghe lời, hắn thích mẫu người phụ nữ ngoan ngoãn nghe lời hắn, trong cư xử Hạ Vi rất được lòng hắn, vì vậy trong mỗi bữa tiệc hắn đều đem Hạ Vi theo.

Hạ Vi ôm cổ hắn, cố ý cọ sát bộ ngực căng tròn đầy sức sống vào ngực hắn, mỗi lần như vậy hắn khẽ găm

nhẹ sau đó giữ chặt mà hôn, lần này cũng vậy hấn ghi chặt lấy gáy Hạ Vi hôn, bàn tay Hạ Vi không để yên, luồn lách vào bên trong người hấn khẽ xoa nghịch, khiến cơ thể hấn căng cứng muốn Hạ Vi, nhưng hấn kìm lòng, bởi Hạ Vi trong mắt hấn ngây thơ thuần khiết, khiến hấn không cho phép bản thân mình có lỗi, lần nào cũng đang lên đến đoạn cao trào hấn đều buông Hạ Vi ra sau đó đứng dậy đi vào nhà tắm, Hạ Vi nhìn theo hấn trong lòng dâng lên sự mất mát, quen nhau lâu rồi, chưa một lần nào hấn chạm qua cơ thể dù chỉ là một lần, hấn luôn kìm nén, hoặc đi tìm người phụ nữ khác để giải tỏa cơ khát dâng lên trong lòng.

Dòng nước mát lạnh xua đi cơn khát vọng trong lòng hấn, khi ôm hôn Hạ Vi, hấn có cảm giác Hạ Vi chính là Linh, cảm giác đó rất quen thuộc ngay cả lúc cô ấy nhíu mày, rồi khi cười đùa...thậm chí mùi hương trên cơ thể tỏa ra cũng thân quen, vì lí do đó hấn luôn giữ Hạ Vi bên mình.

Hấn giật mình khi một bàn tay chạm lên ngực, mở mắt ra thấy Hạ Vi trên người không mảnh vải che thân, hấn vội kéo lấy khăn tắm bao bọc cơ thể Hạ Vi.

- Em làm cái gì vậy?
- Em muốn cho anh mọi thứ tốt đẹp nhất...
- Em ra ngoài – Hấn vội cắt lời.

Hạ Vi ôm lấy hấn, sau đó hôn lên bờ môi mỏng khiêu

gợi ấy, hắn không thể cưỡng lại nụ hôn đầy mật ngọt mà hắn từng mê luyến, hai cơ thể trần cạo sát vào nhau khiến cơn dục hỏa đã bị dập tắt bỗng bùng lên, bàn tay hắn di chuyển trên người Hạ Vi một cách thuần thục, không cần tốn nhiều thời gian để tìm chỗ mẫn cảm nhất trên người Hạ Vi, thân thể mẫn cảm của Hạ Vi khẽ rung mình vắn vẹo, miệng khẽ rên lên một tiếng, tiếng thở dốc của Hạ Vi khi bị kích tình càng làm tăng sự khát vọng trong hắn, hắn gạt mọi thứ trên thành bồn tắm sau đó nhấc cơ thể Hạ Vi đặt lên thành, bàn tay hắn không ngừng di chuyển trên cơ thể, Hạ Vi ưỡn người mà sát bộ ngực của mình vào bộ ngực trần sần chắc của hắn, hắn ghì chặt lấy đầu tham luyến hương thơm đầy kích tình, gần tuần nay vì bận công việc nên hắn chưa chạm tới phụ nữ vì vậy trong người hắn bây giờ đang dâng lên cơn khát vọng thật rực cháy, cơn khát vọng thiêu cháy cơ thể nóng ran thật khó chịu, hắn muốn giải phóng cơn khó chịu bứt rứt trong người, Hạ Vi bị hắn làm cho mê muội, đôi chân dài khẽ ôm lấy thân hình hắn cọ sát để tìm một chút dễ chịu, khi chuẩn bị đi vào cơ thể Hạ Vi hắn bỗng dừng lại và buông ra khiến Hạ Vi cảm nhận được sự mát mát trong lòng.

- Anh sao vậy? anh không muốn em sao?

- Xin lỗi, không phải điều đó.

- Tại sao vậy? mỗi lần anh đều như vậy, lẽ nào em không bằng những người phụ nữ kia.

- Em không giống họ, em là người mà anh quý trọng vì

vậy em không giống như họ, đối với anh tất cả phụ nữ chỉ là một con điểm làm công cụ giải trí, nhưng đối với em lại khác, anh muốn giữ những kỉ niệm tốt đẹp về em, em ra ngoài đi.

Hạ vi giận dỗi bước đi ra ngoài, hấn tắm rửa xong đi ra ngoài thấy Hạ Vi nằm trên giường ăn uống, hấn ngồi xuống cạnh.

- Em ngồi đây đi, anh qua phòng làm việc một chút, chút nữa anh đưa em về.

- Tối em muốn ở lại đây.

- Ừ, tùy em – Hấn đứng dậy rời đi.

- Chào ông chủ - Người giám sát Thanh Nhã thấy hấn bèn lên tiếng chào, hấn dừng bước và chợt nhớ ra cô, hấn lên tiếng hỏi:

- Cô ta thế nào?

- Không làm loạn như mọi khi.

- Vậy à (?) Hấn hơi hoài nghi, thường thì Thanh Nhã sẽ làm loạn lên mỗi khi nghe tiếng động cơ xe hấn dừng ở ga ra, hèn chi hôm nay hấn cảm thấy khác lạ, không thấy cô làm phiền, hấn toan bước đi nhưng nghĩ thế nào hấn quay vào phòng để nhìn xem.

Trên màn hình, ở một góc khuất hấn thấy cô ngồi dưới

sàn trên người khoác một bộ áo ấm mỏng, cô ngồi bó gối đầu gục xuống, mái tóc dài che đi khuôn mặt, nhìn cô khác với mọi khi, trông cô lúc này có vẻ điềm tĩnh trở nên thâm trầm hơn, phải chăng bốn gã đàn ông hôm nọ khiến cô đã sợ, khi bốn gã đàn ông chuẩn bị đi vào cơ thể cô, không hiểu sao nhìn thấy khuôn mặt đau đớn tuyệt vọng, cầu khẩn khiến hấn mềm lòng đã tha.

- Cô ta hơn một tuần nay đều như vậy, thậm chí chưa bước ra khỏi cửa phòng.

- Có chuyện lạ vậy sao (?) – Hấn hỏi lại.

Khóe môi hấn khẽ nhấc, trong não hấn nhủ thầm “Tuồng làm vậy sẽ khiến tôi để cho cô yên sao, cuộc chơi giờ mới bắt đầu, Linh, em ở trên cao em có nhìn thấy không, anh đang trừng trị kẻ đã khiến em phải rời xa anh, anh sẽ cho cô ta sống trong đau khổ dần vật, sống không bằng chết.” ánh mắt hấn hiện lên một tia đau thương sau đó biến mất.

Cô cảm thấy đói bụng khi buổi tối chưa ăn gì, có lẽ bà giúp việc quên chưa đem đồ ăn tối lên cho cô, nhìn đồng hồ đã hơn 1h sáng cô mới chịu đứng dậy, do ngồi lâu dưới sàn chân tay cô tê buốt, mất khá lâu cô mới đứng vững, lúc này cô mới cảm thấy lạnh bởi điều hòa trong phòng đã bị hỏng, cô kéo rèm cửa sổ, bên ngoài tuyết bắt đầu rơi, cơn gió lùa vào khiến cô rùng mình, suy nghĩ trong đầu cũng minh mẫn hơn, mấy ngày nay cô đã suy nghĩ kỹ, nhất định phải tìm cách rời

xa khỏi nơi này, rời xa bằng cách nào cô vẫn chưa rõ, cô muốn có cuộc sống riêng của mình làm những điều mình thích, còn có ước mơ của cô nữa, cô rất thích múa, cô khẽ thở dài kéo rèm cửa lại.

Cơ đói khiến cô không thể ngủ được, cô đứng dậy đi ra ngoài phòng, nhìn ngang nhìn dọc, phía cuối phòng vẫn có ánh điện sáng, cô do dự không biết đi hướng nào để tới phòng bếp, trước mắt cô có ba hướng rẽ, trên báo cô từng đọc qua về gia thế dòng tộc họ Lý, họ Lý thuộc dòng dõi hoàng gia, gia tộc mấy đời làm vua và cho tới nay mọi người vẫn coi hấn là vua, ông vua của vật chất, ngôi biệt thự cô đang ở rất rộng lớn với diện tích hơn 10 hecta, trong đó có 10 phòng khách, còn chưa tính nơi ở của người làm, một phòng trà, một rạp chiếu phim dành cho gia đình, 3 phòng tắm hơi, một bể bơi ngoài trời và sân bay dành cho trực thăng lên thẳng...

Nhìn kiến trúc của tòa nhà bên ngoài đủ làm cho người ta khiếp đảm, bên trong căn nhà mọi đồ dùng đều xa xỉ một cách thái quá, hấn muốn cho thiên hạ này biết hấn giàu có như thế nào, hấn dư tiền tới mức trên lối đi ở cầu thang có gắn mấy viên dạ minh châu, kim cương trên những bức tranh phù điêu trên tường, toàn bộ lối đi đều trải thảm màu đỏ, dưới sàn nhà hoa văn rất đẹp đậm chất theo cung đình pha chút tây âu, cô dừng lại trước bể bơi trong nhà, cô không thể tin được trong nhà cũng có bể bơi, một quầy bar nhỏ, một chiếc ghế quý phi, cô như một đứa trẻ rất tò mò mà cũng ngỡ ngàng.

Mặt nước chuyển động khiến cô giật mình, từ mặt nước một khuôn mặt nhô lên, hấn phóng tia nhìn lạnh lẽo về phía khuôn mặt tái xanh của cô, chân tay cô bắt đầu run sợ, lùi dần lùi dần về sau, hấn cảm tưởng như cô nhìn thấy hấn là con mãnh thú.

Choang...choang...

Bình gồm phía sau lưng cô đổ khi cô lùi dần, cô vội vã ngồi xuống thu dọn những mảnh vỡ cắm vào tay chảy máu, cô cũng mặc kệ ngoài sự sợ hãi cô không có cảm giác đau đớn, hấn kéo khăn tắm quấn ngang người đi lên khỏi bể bơi, cô vội vã đứng dậy, quay người chẳng may đâm phải một người, người này phụ trách giám sát cô, hấn tiến về phía cô, cô sợ hãi vội nấp sau lưng người giám sát, bàn tay bé nhỏ đang chảy máu nắm chặt trên chiếc áo sơ mi trắng của người giám sát thành vệt máu đỏ chói mắt, chân tay cô run rẩy sợ hãi nắm chặt vào vạt áo, người giám sát - Vương Đình, cảm nhận được cô đang run vì sợ, cái nắm chặt ấy như cầu xin sự che chở, Vương Đình cảm thấy khác lạ, từ khi nào thì cô từ người phụ nữ đánh đá ngang ngược không coi ai ra gì lại trở nên yếu đuối sợ hãi như vậy?

Nhìn khuôn mặt sợ hãi của cô khiến hấn càng thêm chán ghét, hấn thực muốn xé rách bộ mặt nạ giả bộ đó của cô.

- Đưa cô ta quay về phòng.

- Vâng!

Chân tay cô lúc này không thể đứng vững bèn khụy xuống, may mắn có Vương Đình kịp thời đỡ, Vương Đình cảm nhận được cơ thể cô không ngừng run rẩy, mồ hôi ướt đầm trên trán một vài sợi tóc dính trên khuôn mặt, cô khi nào thì trở nên như vậy, gần tuần nay Vương Đình theo dõi trên màn hình thấy cô im lặng chỉ biết ôm gối ngồi khóc, cô trở nên điềm tĩnh có thể nói là nhìn đáng yêu hơn trước.

- Cô đi được chứ?

Cô chỉ gạt đầu rồi buông tay ra khỏi người Vương Đình khiến cô chút nữa thì ngã, Vương Đình đành dìu cô bước đi, nhìn dáng vẻ sợ hãi của cô và đôi mắt khi quan sát mọi vật vừa tỏ ra tò mò, ngạc nhiên pha một chút ngốc ngếch, hẳn cảm thấy không giống Thanh Nhã mà hẳn biết, nếu là Thanh Nhã sẽ không tỏ ra thái độ ngốc ngếch như vậy, bởi mọi thứ ở đây đã quá quen thuộc với Thanh Nhã, khéo môi hẳn khẽ nhắc lên một đường lạnh khi nghĩ tới Thanh Nhã sẽ dùng cách này để tránh khỏi sự trả thù của hẳn, hẳn chưa trả thù vội là vì có lí do của nó, bây giờ hẳn chính thức đầy đoạ kẻ gây ra cái chết của người mà hẳn yêu phải trả giá, cuộc chơi mới bắt đầu, hẳn sẽ dành cho Thanh Nhã rất nhiều điều mới lạ ở phía trước.

Cô ngồi xuống dưới sàn nhà, cơ thể vẫn không ngừng run, Vương Đình tính đóng cửa phòng lại nhưng lại

không đành lòng bèn tới bên ngai xỏ xuống đối diện hỏi.

- Cô ổn chứ?

Cô gật đầu rồi lên tiếng: - Cảm ơn anh!

Vương Đình không dám tin người trước mặt, cô từng rất kiêu ngạo hống hách, luôn quát tháo người làm, thậm chí Vương Đình từng bị xỉ nhục, khi nghe một lời cảm ơn như vậy khiến Vương Đình không tiêu hóa nổi nuốt khan nước miếng rồi đứng dậy, Vương Đình nhìn xung quanh phòng khi cảm giác lạnh lẽo ập đến, căn phòng cô rất lạnh, hèn chi cô luôn mặc áo ấm.

- Cô không bật điều hòa à? – Vương Đình nhìn cô xong hỏi.

- Không cần, tôi thích như thế, cảm ơn anh – Cô bớt sợ hơn lúc này mới ngược nhìn, màu đầu tiên đập vào mắt cô chính là màu đỏ của máu nhuộm lên vạt áo trắng của Vương Đình, cô cố nặn ra nụ cười gượng: - Tôi, sẽ giặt đi giúp anh.

- Không cần – Vương Đình nhìn vào vết máu trên áo rồi trả lời: - Cô nghỉ sớm đi.

- Khoan đã. – Cô vội lên tiếng, Vương đình dừng bước xoay người lại: - Phòng bếp...đi hướng nào vậy?

Vương Đình suýt chút nữa cắn lưỡi chết, không phải vì

bị bốn gã kia hù cho khiến cô bị mất trí nhớ rồi chứ, hơn một năm sống cầm tù trong ngôi nhà này mọi ngõ ngách nào mà cô không biết, có thể nói hơn một năm nay, Thanh Nhã chưa được đặt chân ra ngoài, thậm chí bước ra cổng, ngoài loanh quanh trong vườn ra không được đi đâu, mỗi tháng hẳn vẫn đưa tiền cho chi tiêu, muốn mua gì đều gọi điện sau đó có người đưa tới.

- Lối rẽ thứ hai. – Vương Đình nhìn thăm dò xong cũng trả lời sau đó đóng cửa phòng lại, cô ngồi lên giường đi ngủ, vốn là người sợ bóng tối nên cô đi ngủ không bao giờ tắt điện.

Ngồi trong phòng mãi cô cảm thấy chán và muốn đi ra ngoài hít thở một chút, đến đây lâu rồi cô vẫn chưa biết nơi mình ở ra sao?

- Hạ Vi à, sớm muộn gì ông chủ cũng cưới cô về làm vợ, khi đó cô sẽ là bà chủ lúc đó đừng quên ơn tụi tôi nha!

Tiếng người làm ở phòng khách vang lên, cô dừng bước, bà quản gia liếc mắt nhìn cô, khinh bỉ:

- Đói rồi sao? tưởng không biết đường xuống định ăn vạ ai mãi, đói thì tự vào làm mà ăn không ai hầu cho được mãi.

- Nhìn mà thấy ghét rồi. – Người hầu gái trên tay cầm cây chổi phủi bụi trên ghế quét mắt nhìn bĩu môi dài lên tiếng.

Hạ Vi nhìn cô không mấy thân thiện, trong con mắt có kèm theo tia thù hận, phần uất, khóe môi khẽ cong lên:
- Tôi cứ nghĩ rằng cô đã chết mất xác rồi chứ?

Cô không nói gì xoay người đi, Hạ Vi vụt lên nắm lấy tay cô, cô vội rút lại như thế nào đó khiến Hạ Vi ngã vào ghế, trên trán xuất hiện một dòng máu đang chảy ra.

- Cô Hạ Vi. – Người làm nhốn nháo, đúng lúc ấy hấn từ trên cầu thang đi xuống, đứng từ xa hấn nhìn thấy cô đẩy Hạ Vi ngã.

- Ông chủ, ông chủ trán cô Hạ Vi, máu chảy rất nhiều. – Bà quản gia lo lắng.

Hấn vội lao tới bên Hạ Vi, giọng lo lắng hỏi: - Em đau lắm không?

- Em đau lắm, em chết mất thôi – Giọng Hạ Vi nũng nịu, trên khuôn mặt xinh đẹp nước mắt lăn dài, hấn vội lên tiếng: - Mau gọi bác sĩ tới.

- Không cần đâu. – Hạ Vi nắm lấy tay hấn lắc đầu, sau đó tựa vào ngực hấn: - Em muốn nói chuyện với cô ta nhưng cô ta lại... em không muốn nhìn thấy mặt cô ta lúc này.

Ánh mắt hấn nhìn cô lạnh lẽo, Hạ Vi là hấn quan tâm, bởi Hạ vi rất giống Linh, trong lòng hấn vốn coi Hạ Vi là

Linh vì vậy hấn mới yêu thương sủng nịnh, nhìn giọt nước mắt trong suốt chảy ra khiến hấn cảm thấy đau lòng.

- Tôi...tôi... - Cô xua tay lia lịa, miệng lưỡi vì sợ mà trở nên cứng, hấn buông Hạ Vi ra tiếng về phía cô, ánh mắt hấn có thể giết chết người, ánh mắt bức bách cô lùi vào sát mép tường cho tới khi không còn đường lùi, có thể nói trong người cô đang run lên vì sợ, hấn túm lấy tóc cô bắt ép cô ngửa khuôn mặt lên nhìn thẳng vào hấn, giọng hấn lạnh lẽo rít lên.

- Tâm địa cô cũng thật độc ác, cô còn muốn hại bao nhiêu người nữa đây?

- Tôi...tôi không có...

- Đi. – Hấn túm tóc cô lôi ra xe, mở cửa xe đẩy cô vào trong khiến đầu cô đập mạnh vào cửa kính.

- Từ bây giờ nơi đây không thuộc về cô, tôi sẽ cho cô sống một cuộc sống như ý của cô.

Hấn hất hàm, hai gã vệ sĩ lên xe khiến cô sợ hãi, một gã giữ lấy cô, gã kia lôi ra chiếc mặt nạ da người chụp vào khuôn mặt của cô, biến khuôn mặt xinh đẹp thành một người khác xa lạ, hấn túm lấy gáy cô cho ngửa khuôn mặt đối diện hấn.

- Bây giờ cô sẽ sống dưới lớp mặt nạ này, nếu cô bỏ mặt nạ ra đừng trách tôi không nói trước. – Hấn đẩy

mạnh khiến cô ngã: - Đưa tới hộp đêm phục vụ khách.

Một gã vệ sĩ nhận lệnh dùng miếng băng dán miệng cô lại, chân tay cô bị trói, trong lòng cô rất sợ hãi khi miệng hắn ra lệnh, dòng nước mắt theo đó mà chảy ra, không biết kiếp trước cô có tội gì mà kiếp này cô phải hống chịu, nếu ông trời đã cho cô sống, cứ sao lại cho cô rơi vào hoàn cảnh như vậy, thà cho cô chết đi còn hơn.

Hai gã vệ sĩ đưa cô tới một gian phòng tối, tới nơi gã tháo khăn bịt mắt ra, trước mắt cô một mảng màu tối, ánh sáng từ ngoài cửa sổ hắt vào yếu ớt không đủ soi rõ căn phòng.

Tách... ánh điện bật lên khiến cô chói mắt theo bản năng cô lấy tay che đi, khi đã quen với ánh sáng cô dần mở mắt, trước mắt cô là một căn phòng khá chật hẹp, trên tường treo một vài dụng cụ còn dính vài giọt máu khô, trên trần nhà treo bóng điện mờ nhạt ngoài ra không còn gì, cánh cửa phòng lần nữa mở ra, thân ảnh cao lớn của hắn xuất hiện, hắn từ trên cao phóng tia nhìn xuống, cơ thể cô lùi dần vào trong tường, trong con mắt hiện lên sự sợ hãi, mồ hôi trên trán bắt đầu chảy ra, hắn vươn bàn tay thon dài cứng cáp túm lấy tóc cô lôi dậy, cô cảm nhận da đầu đang bong ra từng mảng có thể thấy hắn trong người đang lên cơn giận cỡ nào, hắn như muốn lột da đầu của cô cho hả giận, trong con mắt lạnh lẽo không thể che đi nỗi hận thù, cô nguyên rủa Thanh Nhã không biết đã gây ra tội gì khiến cô phải gánh chịu mọi hậu quả, ánh mắt hắn hằn lên

từng sợ tởm nhìn vào cô, bởi môi mỏng khẽ nhấc lên:

- Cô sợ tôi đến thế sao? sớm biết như vậy cô không nên làm, lúc trước cô đã cho người cưỡng bức Linh khiến cô ấy phải tự sát, bây giờ tôi sẽ cho cô nếm thử loại cảm giác đó như thế nào? – Hắn đẩy mạnh cô vào tường, cô cảm thấy đau đớn nhưng miệng không thể phát ra tiếng kêu bởi còn dính băng dán, hắn giật mạnh miếng băng khiến môi cô bật máu, đau rát.

- Gọi mười gã tới. – Miệng hắn phun ra khiến cô giật mình, nhớ cảnh bốn gã đàn ông chạm lên cơ thể cô đã sợ, nay có đến mười gã, cô dùng hết sự can đảm vội bò tới nắm lấy vạt áo hắn lay nhẹ, trong con mắt cô hiện lên sự sợ hãi.

- Xin ông...tha cho tôi, ông bảo gì tôi cũng xin nghe ngoại trừ...a...

Hắn không để cô nói hết, bàn tay hắn nắm lấy tóc cô kéo giật mạnh, sau đó đập mạnh vào người khiến cô ngã xuống đất, cô quên cả sự đau đớn bò đến lồm lổm lấy ống tay áo hắn cầu xin, những giọt nước mắt trong sáng như pha lê hiện lên khuôn mặt cô khiến hắn càng thêm phần uất, lần nữa hắn túm lấy cổ áo cô kéo lên, trong con mắt không dấu nổi sự thù hận, hắn rít lên từng lời.

- Khi em gái cô cầu xin, cô có tha cho không, bây giờ cô đã hiểu cảm giác sợ hãi khi em gái cô phải trải qua rồi đúng không? Cô không ngờ sẽ có ngày bản thân cô

cũng lâm vào tình cảnh này?

- Xin ông, tôi không phải Thanh Nhã...a...

- Cô tưởng giả điên, giả khùng có thể thoát khỏi tội sao, cô không phải Thanh Nhã vậy cô là em gái của Thanh Nhã chắc?

Dù cô nói hay biện minh thế nào đi chăng nữa, sự thực vẫn là sự thực cô chính là Thanh Nhã, sẽ không một ai tin cô chính là Huyền Chi.

- Ông chủ. – Đúng lúc ấy thanh âm lạnh lùng chột vang lên: - Người đã tới.

- Cho vào.

Cô vội nắm lấy tay áo hắn thật chặt, ánh mắt cầu khẩn nhìn hắn: - Xin ông, hãy nghe tôi, tôi không phải Thanh Nhã...

Hắn cố kéo tay cô ra khỏi người của hắn, hắn thật chán ghét khi thấy bộ mặt sợ hãi cầu xin của cô, hắn bẻ từng ngón tay của cô ra khỏi ống tay áo của mình, sau đó đẩy mạnh cô ngã xuống đất, cô vội vùng dậy toan lao tới thì mười gã đàn ông đã đứng chặn trước mặt, mười gã đều ở trần với thân hình cường tráng nước da màu đen nâu khỏe mạnh, trên mặt mười gã đều rất dữ tợn, cô lùi dần về phía mép tường, cô không cho phép bản thân mình gục ngã vì sợ hãi trong lúc này, bàn tay cô bám chặt vào tường, mười gã nhìn cô vẻ thèm

thường tiến dần về phía cô, cô không còn đường để lui, lẽ nào số phận của cô sẽ bi thảm như vậy sao? tay cô chạm phải một vật ở trên tường, cô muốn lấy nó ra nhưng quá chắc, một gã vươn tay tóm lấy cô, cô lách người né thoát sang bên.

- Đừng qua đây...nếu không tôi sẽ kêu lên...

Hắn từ bao giờ đã ngồi ở trên ghế, thoải mái nhấm nháp miếng xì gà trên tay, hắn thổi ra một hơi khói thuốc, khói thuốc màu trắng bay xung quanh đầu hắn rồi hòa vào không khí.

- Tôi quên chưa nói cho cô hay đây là mật thất dưới tầng hầm, cô có chết ở đây cũng không ai biết, nhanh lên còn đợi gì nữa?

- Đừng qua đây. – Đúng lúc ấy thanh sắt gắn trên tường cô kéo ra được, bàn tay cũng nhờ đó mà bị thương, máu chảy dài trên cổ tay trắng nhìn rất bắt mắt, cô giơ thanh sắt sắc bén về phía mười gã, mười gã không vì thế mà sợ vẫn tiến về phía cô: - Đừng tiến lại gần.

Cô lùi dần sát mép, trên tay thanh sắt không ngừng run rẩy, chân tay không muốn đứng vững, cô cố gắng không cho phép bản thân mình gục ngã, mười gã tiến lên cách chừng cô hai bước chân khi một dòng máu nóng bỗng bắn lên người.

Cô thà chịu chết chứ không chịu bị làm nhục, cô không

suy nghĩ đã dùng thanh sắt bén nhọn đâm thẳng vào bụng, chỉ có cái chết mới giải thoát cho cô khỏi sự sỉ nhục, biết đâu điều kì diệu sẽ xảy ra, cô sẽ trở về với thân xác của mình, khóe môi cô khẽ cong lên thành đường tuyệt mỹ nhìn hấn, cô cảm thấy nhẹ nhàng khi được giải thoát, ánh mắt cô mờ đi sau đó ngã gục.

- Đừng để cô ta chết, gọi xe cấp cứu.

Hấn sẽ không để cho cô chết một cách thoải mái, như vậy quá dễ cho cô, hấn ghét nụ cười thoải mái của cô khi được giải thoát, bàn tay hấn nắm chặt ly rượu trong tay, hấn uống cạn sau đó thả xuống đất, cuộc chơi mới bắt đầu mà đã kết thúc cuộc vui đâu còn gì là điều thú vị.

Hấn nhíu mày nhìn vết máu in trên sàn thật chói mắt, hấn di tay lên trán, đã gần hai năm trôi qua hấn chưa thể quên người mà hấn yêu, ngày đêm hấn vẫn thấy Linh hiện hữu trong giấc mơ của hấn khóc lóc sợ hãi, đòi hấn tìm lại sự công bằng và báo thù kẻ đã làm hại, cái ngày hấn xem lại đoạn video clip mà Thanh Nhã đã gửi cho hấn, vào đêm giáng sinh Linh đã bị mười gã đàn ông đeo mặt nạ cưỡng hiếp, trên khuôn mặt Linh hiện lên sự sợ hãi, khóc lóc xin tha nhưng Thanh Nhã đã không tha mà còn túm lấy cổ Linh đánh khiến khóe môi Linh thấm máu, hấn vẫn chưa thể quên, hấn đứng dậy bước ra khỏi căn phòng.

Khi mở mắt ra màu đầu tiên đập vào mắt cô là một màu trắng toát, màu trắng nơi thiên đường, cô thường

nghe bạn bè nói khi con người ta chết đi sẽ được lên thiên đường, được khoác trên mình những bộ cánh màu trắng tinh khiết và không phải lo lắng suy nghĩ, đây là thiên đường sao? cô đã chết và lên thiên đường nhưng...cô cảm thấy toàn thân cô đau buốt ở dưới phần bụng không thể cựa được, cô đưa tay lên cảm thấy vướng víu khi trên tay gắn đầy thiết bị.

- Cô đã tỉnh? – Một giọng nói xa lạ chợt vang lên, cô quay sang nhìn một vị bác sĩ trẻ tuổi đang ghi chép bệnh án dừng bút nhìn cô mỉm cười, nụ cười của anh thật ấm áp như ánh nắng chiếu rọi dưới trời đông lạnh lẽo, bác sĩ chỉnh lại gọng kính trễ xuống sống mũi ngồi xuống ghế ân cần hỏi thăm:

- Cô cảm thấy trong người thế nào?

- Tôi...tôi đang ở đâu đây?

- Cô đang trong bệnh viện.

- Bệnh viện? – Cô vội vùng dậy nhưng vết thương ở bụng đau nhói khiến cô nhăn mặt, bác sĩ vội cản cô.

- Cô đừng cử động mạnh nếu không vết thương sẽ bị rách, chậm chút nữa cô sẽ mất mạng, cô làm gì mà bị té ra nông nỗi này?

- Té? – Khóe môi cô khẽ cười mỉa mai, không ngờ hẳn cũng biết đưa ra một lý do như vậy, mắt cô nhắm lại giọt nước mắt theo đó mà chảy ra, cô muốn chết đi vậy

mà ông trời bắt cô phải sống để chịu hình phạt mà hấn giành cho cô, lỗi đâu phải do cô gây ra tại sao cô phải gánh chịu.

- Tôi sẽ kiểm tra lại sức khỏe cho cô?

- Không cần. – Khóe môi cô lạnh lùng khế nhắc: - Tôi muốn nghỉ ngơi.

- Ừ! – Bác sĩ bước ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại, Vương Đình đứng bên ngoài tiến tới hỏi:

- Cô ta sao rồi?

- Đã tỉnh, bệnh nhân cần nghỉ ngơi.

- Tôi biết. – Đợi bác sĩ đi khuất sau dãy hành lang, Vương Đình hé cửa phòng nhìn vào bên trong bờ vai nhỏ cô khế run lên, có lẽ cô đang khóc, cô rút ống truyền dịch ra khỏi tay, Vương Đình vội mở cửa đi vào.

- Cô đang làm gì vậy? – Vương Đình giữ tay cô lại.

- Anh buông ra.

- Cô điên à? – Vương Đình giữ chặt tay cô khiến cô không cử động được, cô muốn thoát ra khỏi bàn tay cứng như thép ấy, vết thương đau nhói khi cô cử động mạnh, ánh mắt cô cầu khẩn nắm lấy tay Vương Đình.

- Xin anh, xin anh hãy đưa tôi ra khỏi đây đi, cầu xin

anh mà, được không?

Vương Đình nhìn ánh mắt cô thật thơ ngây trong sáng, trên nét mặt vẫn lộ rõ sự hoảng loạn, Thanh Nhã mà Vương Đình biết sẽ không bao giờ có đôi mắt trong sáng đến vậy, trong con mắt Thanh Nhã luôn toát lên vẻ giận dữ, hung tợn khiến người ta chán ghét, nhưng đôi mắt này khiến cho người ta có cảm giác muốn che chở bảo hộ, cô vẫn lay tay Vương Đình, Vương Đình vội quay đi không muốn nhìn vào trong con mắt có sự mê hoặc đó, nếu không bản thân sẽ có ngày bị con mắt của cô mê hoặc mà mềm lòng.

- Xin lỗi! – Vương Đình giật mình, khi miệng vừa phát ra hai từ “Xin lỗi” câu này ngoài mẹ ra thì Vương Đình chưa hé ra nói với ai, vậy mà khi nhìn vào cô lại nói ra hai từ đó thật dễ dàng.

- Tôi xin anh, hãy giúp tôi.

- Tôi chỉ có nhiệm vụ là người giám sát vì vậy tôi không thể giúp được cô, hơn nữa tôi không muốn gia đình tôi gặp rắc rối mong cô hiểu cho.

Bàn tay cô khẽ buông ra khỏi tay Vương Đình, khuôn mặt cô trở nên thất vọng, nước mắt trong suốt nhẹ nhàng rơi, cô gạt nước mắt khi nghĩ tới điều gì đó, cô giật mạnh ống truyền dịch ném xuống đất, Vương Đình hốt hoảng giữ cô lại, nếu để xảy ra chuyện mạng sống của gia đình cũng bị đe dọa.

- Buông tôi ra, để tôi chết đi tại sao lại cứu tôi, tôi không muốn sống.

Trước sự vùng vẫy của cô, Vương Đình đè cô xuống giữ chặt lấy người cô, cô không còn có cảm giác đau đớn, cô muốn thoát ra khỏi sự khống chế của Vương Đình cho tới khi mệt, cô nằm bất động khóc thành tiếng, Vương Đình vẫn chưa dám buông vẫn đè chặt tay cô xuống giường để khống chế, quần áo do đó mà nhăn nhúm, từ ngoài nhìn vào rất ái muội, cứ như Vương Đình đang ra sức cưỡng bức cô, mùi hương trên cơ thể cô thật thơm dịu rất dễ chịu, Vương Đình rung mình khi hít mùi hương thơm dịu đầy mê hoặc ấy, Vương Đình vội buông ra, miệng lần nữa lại nói ra câu xin lỗi, trong buổi sáng hôm nay đã nói ra hai câu xin lỗi đây là điều không thể xảy ra.

Chuông điện thoại reo lên, là hân gọi tới Vương Đình vội nghe điện: - Ông chủ.

- ...??

- Đã tỉnh...vâng tôi biết, chào ông chủ.

Bên ngoài cửa phòng hân nhìn qua cửa phòng cô một lượt sau đó rời đi, mẫu đối thoại lúc này hân nghe rất rõ, may cho Vương Đình không phản bội hân, nếu không Vương Đình sống sẽ rất thảm, muốn trốn đi ư? sẽ không dễ như cô nghĩ, cuộc chơi mới bắt đầu, khóe môi hân khẽ nhấc sau đó lên xe rời đi.

Hắn di tay lên trán để xua đi sự mệt mỏi trong đầu, hai ngày nay hắn vì bận công việc nên thức trắng, đang tính đứng dậy chuông điện thoại gọi tới, hắn nhú mào khi đó là số điện thoại ở bệnh viện gọi tới, nghe xong điện hắn tới bệnh viện bước lên phòng nơi đang giam giữ cô, có thể dùng từ giam giữ ở đây, bởi hắn sợ cô tự sát để giải thoát bản thân, trong phòng ngoài chiếc giường màu trắng ra thì không còn vật dụng nào, nếu có chỉ là đồng dùng bằng nhựa dẻo, có như vậy cô mới không tìm đến cái chết, chưa lên đến nơi đã nghe thấy tiếng cô la hét nhất quyết không chịu uống thuốc, ăn uống, hắn mở cửa phòng Vương Đình né qua bên, trên giường cô ngồi thu gọn một góc, hai bác sĩ đành thở dài lắc đầu, nhìn thấy hắn cô trở nên sợ hãi lùi dần vào trong, hai bác sĩ thấy anh thở phào nhẹ nhõm một người lên tiếng.

- Hai ngày nay cô ta chưa ăn gì, cũng không chịu để cho tôi kiểm tra lại vết thương.

- Có thể lui. – Hắn lạnh nhạt phun ra ba từ gọn nhẹ, hai bác sĩ nhận lệnh lui ra, cũng đủ thấy hai bác sĩ cũng là người của hắn.

Cô vội nắm lấy tay Vương Đình, ánh mắt cô cầu khẩn, Vương Đình lạnh lùng gỡ tay cô rồi bước ra ngoài, hắn tiến về phía cô, trên khuôn mặt hiện lên sự mệt mỏi, hắn nhìn cô một lượt, ánh mắt hắn dừng tại vết thương trên bụng cô đang nhuộm một máu đỏ, bàn tay hắn vươn ra tóm vào vết thương trên bụng cô bấm mạnh, máu theo đó mà nhuộm trên tay hắn, khuôn mặt cô tái

xanh miệng không thể phát ra tiếng kêu, ánh mắt hẩn dữ dần nhìn cô, khóe môi mỏng khẽ nhấc.

- Cô tưởng nhịn ăn uống cô sẽ chết dễ dàng như thế sao, tôi cho cô chết cô mới được chết, tôi bắt cô sống cô phải sống, mạng sống của cô do tôi quyết định. – Hẩn tăng thêm một chút lực ở đầu ngón tay bấm chặt vào vết thương, có thể nói cô đang đau như thế nào, mồ hôi chảy dài trên trán: - Cô trở nên kiên cường từ khi nào vậy? tôi nhớ không lầm cô chịu đau rất kém cơ mà?

Không phải cô trở nên kiên cường, cô là người chịu đau rất kém nhưng sự đau đớn này cô không chịu được bởi miệng lưỡi cô tê cứng không thể kêu vì đau, một điều nữa, chiếc mặt nạ đã che đi sự đau đớn trên khuôn mặt cô, hẩn buông tay ra khỏi bụng cô, rút khăn tay màu trắng lau đi vết máu trên tay hẩn ném vào mặt cô, hẩn cầm ống tiêm mà các bác sĩ để trên bàn, cô sợ hãi thu mình, bàn tay hẩn vươn ra tóm lấy tóc cô kéo về phía hẩn.

- Đây là lần cuối, nếu cô còn dám phản kháng lại đừng trách tôi không nói trước.

Hẩn mạnh bạo đâm thẳng mũi kim tiêm xuống tay rồi bơm thuốc vào, khi rút mũi kim máu theo đó mà trào ra, hẩn chỉ tay vào sổ thuốc trên bàn: - Tự uống hay để tôi phải nhét cho cô?

Toàn thân cô run rẩy không ngừng, hẩn không đủ kiên

nhấn một lần nữa túm tóc cô kéo ngửa cổ ra sau nhét toàn bộ số thuốc vào trong miệng không chút nhẹ nhàng hắt đổ nước vào miệng khiến nước tràn lên sống mũi, cảm giác thật là cay, toàn bộ số thuốc đều bị nuốt xuống, từ nhỏ cô vốn không uống được thuốc tây cô toàn uống thuốc nam, vừa nuốt xuống bao nhiêu số thuốc vào trong dạ dày đều nôn ra hết, hắt nhíu mày khi nhìn cô nôn khan, nôn cả ra máu.

- Gọi bác sĩ tới. – Hắt lên tiếng, chưa đầy một phút đã xuất hiện ở trong phòng, hai vị bác sĩ lúc này vẫn đứng ở bên ngoài đợi, khi có lệnh bèn đi vào, khám qua cho cô một vị bác sĩ lên tiếng.

- Cơ thể cô ta dị ứng với thuốc, đó là lý do tại sao cô ta không chịu uống.

Toàn thân cô trở nên lạnh lẽo, mồ hôi trên trán chảy ra, chân tay bắt đầu có dấu hiệu co giật.

- Không hay rồi, bệnh nhân đang có tình trạng phản ứng với thuốc.

Hai bác sĩ bắt tay vào công việc, hắt nhíu mày nhìn chân tay cô đang lên cơn co giật, miêng cứng lại, hắt nhanh tay nhét vào miệng cô chiếc khăn thấm máu mà hắt đã lau tay, hắt chưa muốn cô chết, hắt chưa có trả thù sự trả thù bây giờ mới bắt đầu.

Thời gian trôi đi khác lâu các bác sĩ mới bước ra khỏi phòng cấp cứu, một vị bác sĩ già lên tiếng.

- Qua cơn nguy hiểm, bệnh nhân tôi e rằng sẽ bình phục rất lâu trong một thời gian dài, bởi cơ thể của cô ta phản ứng tất cả các loại thuốc đi vào trừ các vị thuốc bắc.

Hắn chỉ khẽ gật đầu, đúng lúc ấy điện thoại hắn đổ chuông giọng nói trách móc của Hạ Vi, hắn thở ra mỉm cười nói chuyện với Hạ Vi khiến tâm hắn bình phục trở lại và quên đi mọi phiền phức trong lòng.

Mọi việc cứ diễn ra như thường ngày, cô ngoan ngoãn hơn khi chịu ăn uống, mấy lần như vậy cô cũng rút ra một chút kinh nghiệm sống, nếu đối đầu với hắn cô sẽ thiệt mạng, cô phải sống để rời khỏi nơi đây và thoát khỏi hắn, ngồi trong phòng lâu nên cô muốn ra ngoài hít thở, cô mở cửa phòng Vương Đình đứng ở đó.

- Tôi muốn đi ra ngoài dạo.

Vương Đình không nói gì, nhường lối cho cô bước ra ngoài, bên ngoài bầu trời phủ trắng những cánh tuyết rơi, trên khắp ngọn cây tuyết đóng băng thành từng cục tạo thành nhiều hình thù khác nhau, trời lạnh không có một ai bước ra ngoài.

- Tuyết – Mãi cô khẽ nhắc, mỗi năm tuyết rơi mẹ luôn ngồi bên lò sưởi đan cho cô chiếc khăn quàng cổ, cô rất thích nằm xuống đùi mẹ để nghe mẹ kể chuyện về cha, nghe chuyện cha đã gây dựng cửa hàng ra sao? hoặc là cha mẹ gặp nhau như thế nào...

Tuyết rơi cô thường cùng bạn bè chạy lên đồi thông vui chơi xây đắp lâu đài trên tuyết, cô rất muốn có cảm giác đó nhưng giờ đây mọi thứ đã đảo lộn hoàn toàn, cô đã biến thành người khác chỉ trong một đêm, và lãnh đủ mọi thứ thù hận từ phía hấn dồn lên người cô, bàn tay cô đưa ra trước mắt để đón lấy những bông tuyết đang rơi, khóe môi cô khẽ nhếch.

Mọi người đi ngang qua nhìn vào rồi lắc đầu khi nhìn cô trên người chỉ khoác chiếc áo ấm mỏng, dưới thời tiết 2 đến 3 độ, cô không cảm thấy lạnh, bởi cô đã quen với nó, cái lạnh sẽ giúp bản thân nhắc nhở cô còn sống trên cõi đời này, cô ngồi xuống chạm tay vào tuyết giá lạnh, cầm tuyết trên tay giọt nước mắt cô vô thức lại chảy ra, cô nhớ mẹ, nhớ bạn bè, nhớ mái trường thân yêu, và nhớ người ấy luôn ở bên cô dịu dàng ân cần chăm sóc, anh rất chiều chuộng cô, sủng nịnh nâng niu cô như bảo vật trân quý, không biết anh giờ này ra sao? trời lạnh như vậy anh có hay ăn đồ ăn nguội lạnh không? Ai sẽ pha một ly sữa nóng cho anh vào mỗi lúc anh đi làm, ai sẽ chạy qua phòng anh thu dọn đồ cho anh, giặt quần áo cho anh...

- A...

Cô khẽ kêu khi một người vội vã bước đi vội nên va vào cô, cô ngược nhìn người thanh niên vừa va vào cô, người thanh niên có mái tóc đen mượt được cắt tỉa cẩn thận, trên gương mặt điển trai hiện lên một tia buồn, dáng người cao mảnh khảnh yếu ớt, người

thanh niên khoác trên mình chiếc áo choàng lông màu trắng hòa cùng với tuyết.

“Xin lỗi” người thanh niên ra dấu, cô đứng dậy đứng đối diện cậu ta.

- Không sao? cô xoay người bước đi, cậu thanh niên nhìn theo và có cảm giác rất quen, nhất là dáng người, tuy khuôn mặt có phần xa lạ.

Cô lại rơi vào trạng thái suy nghĩ, Vương Đình không đành lòng khi thấy cô đứng hàng giờ bên ngoài trên người chỉ khoác chiếc áo ấm mỏng không đủ làm ấm cơ thể, tuyết đã phủ trắng trên vai, trên đầu tóc của cô, Vương Đình đi tới bên cởi chiếc áo khoác, khoác lên người cho cô khiến cô giật mình quay lại.

- Cảm ơn. – Cô khẽ nói

- Vào trong nếu không lạnh.

Cô không nói gì, vẫn đứng im lặng, Vương Đình đành dìu cô vào, từ khi nào bản thân lại trở nên quan tâm tới cô như vậy, Vương Đình giật mình cho suy nghĩ của mình vừa thoáng qua, đúng lúc ấy một chiếc xe sang trọng xuất hiện, hai gã đàn ông đi tới dừng trước mặt cô rồi lên tiếng.

- Ông chủ nói, đưa cô ta tới hộp đêm. – Dứt lời hai gã túm lấy tay cô lôi lên xe khiến cô không kịp phản ứng, chúng trối chân tay cô lại sau đó vội lái xe đi.

Hộp đêm.

Nằm giữa trung tâm thành phố là một tòa nhà rộng lớn có năm tầng lầu, trước cửa tấm biển hoành phi với nét chữ ngạo nghễ mà uy nguy hai chữ “ĐAM MÊ” bằng vàng, hộp đêm chia ra hai cổng, một cổng đi vào dành cho khách, một cổng dành cho khách vip hoặc người quen, bên ngoài trời sáng nhưng khi vào bên trong hộp đêm cảm giác như màn đêm đã buông xuống, hộp đêm ngập tràn trong ánh đèn màu, khách trong hộp đêm reo hò nhảy điên loạn cùng tiếng nhạc bốc, tiếng nhạc ồn ào khiến cô cảm thấy đầu óc mình muốn nổ tung, trên sân khấu chữ T hiện trên đài cao có vũ nữ mặc bộ quần áo hở hang gợi cảm đang múa cột uốn éo trên những ống tuýp đủ màu sắc, tiếng khán giả hò hét khi vũ nữ múa màn khỏa thân, thoát y phục, cô bị lôi lên hần tầng cao nhất, cánh cửa mở ra hai gã đẩy cô vào trong, cánh cửa tự động khép lại sau lưng cô, cô sợ hãi vội chạy ra cửa tìm đường thoát thân, tiếng nhạc dần khép lại, bên trong phòng trở nên một mảnh thật yên tĩnh, từ trong bóng tối một đốm sáng lóe lên rồi vút tắt, trong không khí lan tỏa mùi khói thuốc, cô sợ hãi tay nắm vào tay nắm cửa cố mở ra.

- Vô ích. – Một giọng nói băng lãnh cất lên khiến toàn thân cô run rẩy khụy ngã: - Cánh cửa dùng bằng mật mã cô có tốn công cả đời vẫn chưa mở được ra.

- Ông...ông..ông là ai. – Thật lâu sau cô cố gắng mới phát ra được tiếng nói, cô cố gắng ngồi dậy.

- Cô phải được thông báo trước người cô sẽ phục vụ chứ? - Trong bóng tối đôi mắt thâm trầm lạnh lẽo nhìn cô, người đàn ông bí hiểm nhìn rất rõ con người cô đang run lên vì sợ, hấn dụi tàn thuốc xuống gạt tàn, đứng dậy chậm rãi tiến về phía cô, trong bóng tối cô không nhìn thấy gì ngoài một màu đen cho tới khi nghe tiếng nói lạnh giá cất lên bên cạnh khiến cô giật mình. – Cô sợ tôi đến vậy sao?

Bàn tay hấn túm lấy cằm của cô cho hướng về phía hấn, cô vẫn không nhìn thấy hấn ngoài một màu đen tối.

- Ngoan ngoãn hầu hạ bốn thiếu gia ta.- Dứt lời hấn mạnh bạo dứt cút áo cô, tiếng cúc bay vào cửa kim loại kêu leng keng thật lạnh người.

- A...không, đừng xin ông tha cho tôi...a...

Hấn túm lấy tay cô giữ chặt, giọng nói pha chút giận giữ: - Tốt hơn cô ngoan ngoãn mà nghe lời, một con điếm như cô đã bước chân vào hộp đêm còn muốn giữ lấy tấm thân trong trắng sao?

- Không phải..không phải, tôi không phải gái...a..

Cô chưa nói hết đã cảm nhận thân dưới bàn tay lạnh lẽo thô ráp đã xâm nhập, cô vặn vẹo người cố thoát, sự phản kháng càng kích thích thú tính trong hấn, cơn dục vọng của hấn bắt đầu dâng lên, hấn đè lấy người

cô hôn xuống bờ môi khiêu gợi, mùi thuốc lá cùng mùi rượu xâm nhập vào khoang miệng của cô, cô cố gắng phản kháng cắn lên môi hắn, hắn khẽ gặm nhẹ cắn lên môi cô, dòng máu mặn cùng nước mắt hòa cùng nhau, hắn xé rách quần áo của cô, cúi xuống hôn nhấm nháp mơn chớm rồi dừng lại cắn vào tai cô, hơi thở nóng bỏng của hắn ngập tràn cơn dục vọng:

- Cô rất thơm máu cũng rất ngọt, tôi thích. – Dứt lời hắn cúi xuống cắn thật mạnh lên bầu ngực căng tròn của cô khiến cô đau đớn kêu lên, càng vùng vẫy khiến thú tính hoang dại của hắn trở nên mạnh mẽ, khuôn mặt hắn chạm lên ngực cô thật lạnh lẽo, cô muốn cào cấu vào khuôn mặt nhưng nhận ra hắn đeo mặt nạ, cơ thể hắn thật căng cứng, bao nhiêu phụ nữ cùng hắn quần quýt nhau ở trên giường chưa ai đem lại cảm giác kích tình mãnh liệt như cô đem lại cho hắn, bản tính nguyên thủy của hắn trỗi dậy, hắn nhanh chóng thoát khỏi quần áo vướng víu, muốn giải phóng cơn dục hỏa đang bùng cháy trong người, không màn dạo đầu hắn mạnh bạo thô lỗ tiến thẳng khiến cô gào thét, cảm giác thân dưới như bị xé đôi, nước mắt không ngừng rơi, hắn thoáng nhú mày.

- Thì ra lần đầu, tại sao cô không nói sớm?

- Tha cho tôi, xin ông...a..

- Yên tâm, tôi sẽ nhẹ nhàng rồi cô sẽ thích ứng ngay thôi.

Có vẻ hần nhẹ nhàng hơn, hần dừng lại và mơn chớm bờ môi, thể xác để cho cô thích ứng, mặc cô đã van nài hần đều bỏ ngoài tai vẫn nhẹ nhàng hôn lên những vùng nhạy cảm trên cơ thể cô, cô co người lại, cô hận cái thân xác này tại sao rất mẫn cảm với những cử chỉ nhẹ nhàng đầy kích thích tình đó, hần cúi xuống hôn cô khiến toàn bộ lời cô muốn nói nuốt vào trong, bàn tay hần không ngừng di chuyển trên cơ thể, thân thể cô khẽ rung mình ướm lên, khoe môi hần khẽ nở nụ cười hài lòng khi biết cô đã bị hần làm cho mê muội dần chìm vào cơn dục vọng, cô hận bản thân không nghe theo não bộ, cơ thể vì thế mà phối hợp cùng hần, từng đợt sóng khoái cảm này đến đợt khoái cảm khác mà hần vuốt ve kích thích cơ thể của cô, hần rất có kinh nghiệm trong chuyện này, hần mệt nhoài nằm trên người cô, cảm nhận được giọt nước mắt của cô chảy dài trên gò má, hần vỗ vai.

- Ổn rồi. – Hần đứng dậy đi vào phòng tắm để loại bỏ dư âm của cuộc hoan ái vừa diễn ra, thân xác cô đau rã rời cô ngồi ôm gối khóc không thành tiếng, trái tim cô đã chết kể từ giây phút này?

Tiếng nước chảy ngừng từ lâu, cô cảm nhận được mùi bạc hà bay vào trong khoang mũi, hần đứng trước mặt ném cho cô một bộ quần áo sau đó rời đi, ra đến bên ngoài gặp Lý Nam Vương từ thang máy đi lên, Lý Nam Vương nhìn hần xong mỉm cười thân thiện: - Người anh em, người mà tôi đưa tới phục vụ hài lòng chứ?

- Không tồi. - Hần nhún vai trả lời.

- Khải Huy anh về nước không nói với tôi một tiếng nào, câu đầu tiên chào hỏi tôi bằng cách tìm hơi đàn bà.

Khải Huy (người đeo mặt nạ) khoe môi hơi nhấc: - Cũng như cậu, thiếu hơi đàn bà không thể sống.

Nam Vương nhìn khoe môi Khải Huy sừng lên cũng đủ biết cuộc hoan ái vừa trải qua, dưới lớp mặt nạ màu bạc ẩn nấp đôi mắt lạnh lẽo nhưng thỏa mãn, Khải Huy là nhân vật có tầm cỡ ảnh hưởng rất lớn trong giới thương trường cũng như trong thế giới ngầm, Khải Huy rất ít khi bỏ mặt nạ ra khỏi khuôn mặt, chưa ai biết bộ mặt thật của Khải Huy ra sao? ngồi trò chuyện với Khải Huy một lúc, hắn đứng dậy bước đi sang phòng kế bên, cánh cửa mở ra mùi hoan ái khi nãy sộc lên mũi hắn, có thể nói cảnh kích thích tình vừa qua đi thật mạnh bạo và mãnh liệt.

Tách...ánh điện bật lên, hắn nhìn thấy cô ngồi co người vào một góc, trên cơ thể không một mảnh vải che thân, chân tay một màu tím thâm do cuộc hoan ái để lại, ánh mắt hắn dừng lại ở đôi chân thon dài có một vết máu chảy dài.

Cô hốt hoảng trong người lại dâng lên vì run sợ, cơn nấc nghẹn trong cổ họng không thể kìm lại, trong con mắt thơ ngây một mảnh hoang dại thấy rõ, cũng đủ biết cô vừa trải qua một cơn sợ hãi như thế nào? Cô lùi về sau khi hắn tiến lại gần, cơ thể cô nhúc nhối nhưng

cô vẫn cố lê dưới sàn nhà lạnh buốt, cơ thể trắng hiện lên những vết thâm đen thật phản cảm, ở cô lộ ra những đường cong khiêu gợi, hấn dừng trước bộ ngực căng tròn còn in dấu răng màu đỏ chói, cô vội che đi.

- Không được qua đây... - Cô trở nên hoang mang hoảng sợ, hấn túm lấy tóc cô kéo dầy, bộ quần áo rơi ra để lộ toàn bộ cơ thể trần trụi hiện hữu trước mắt hấn, ánh mắt hấn lạnh lẽo nhìn cô rít lên từng lời băng lãnh:

- Cô từ bây giờ sẽ làm việc tại Đam Mê, phục vụ khách chính là công việc của cô?

- Không...làm ơn tha cho tôi...

- Tha ư? Cô nói buông tha nghe dễ quá nhỉ, giọt nước mắt của cô liệu có xóa đi hết sự đau khổ trong tôi không, giọt nước mắt của cô có đem cô ấy trở về bên tôi không? Vui vẻ lên, tôi không muốn thấy bộ mặt đau khổ của cô, cô thật ghê tởm, cô không nghe lời tôi sẽ tiêm một loại chất kích dục vào người cô, chỉ cần gã đàn ông nào chạm lên người cô, cô sẽ có cảm giác muốn cùng họ mây mưa.

- Không...không...

- Ngoan ngoãn nghe lời, hôm nay tôi cho cô nghỉ ngày mai, sẽ chính thức công việc của cô. – Hấn đẩy mạnh cô ngã xuống sàn sau đó bỏ ra ngoài, cô chỉ biết ôm

gối bật khóc thương cho số phận của mình khi bị rơi vào tay ác quỷ, cuộc sống như vậy không biết bao giờ mới chấm dứt.